

נלווה אל גיבור ישראל בחג העצמאות

קצין אחד בשם גורדון. הוא היה מספק של יחידת וחלים ודרש להעביר אותי ליחיד דתו."

לאחר זמן הסיע סימך טוב את החול שלו להתקפה על משטרת עיראק סחידאן.

"מעודי לא ראיתי הפגזה כזאת. המצודה נכבשה לאחר שעהיים של קרב: המצרים לא יכלו לעמוד בפני אש-תופת כזאת. בחודאי ראית את הסימנים בקירות הבניין..."

לכבוש את החיים!

וכאן נפצע סימך טוב גנה. סגן מצרי סגן במנוע החול שלו. המפקד וכמה חיילים נהרגו במקום. סימך טוב קסץ החוצה, יחד עם עוד חבר, זינק לעבר החול השני. סגן מצרי שני הרביק אותו, ריסק את שתי רגליו.

על אף היותו פצוע, זחל סימך טוב אל המקלע (מ"ג), המסיר על המצרים אש קט" לנית. איפשר לאנשי היחידה לסגת. אחר נשי אר, משך שעות רבות, עם הפצועים, הישקה אותם מים, לא הניח למצרים להתקרבו, הת- קשר עם המטה.

"לא ידעתי איך אוכלים את זה. רק שמעתי אותם מדברים: זמיר אחד... כאן זמיר שתיים... עבור. פתחתי סחיטש וצעקתי: הוי, זמיר! כאן זמיר סימך טוב! וסיפרתי להם את כל מה שקרה. קיבלתי פקודה להחזיק מעמד. החזקתי."

עם רדת הלילה זחלו סימך טוב ופצוע אחר (השניים היחידים שיכלו לזחול) לעבר חצר המשטרה, כזי להזעיק עזרה. בדרך נחלש הפצוע השני. סימך טוב סקד עליו להחזיק בחגורתו וגרר אותו למרחק 300 מטרים, עד אשר אולו גם כוחותיו.

"התעוררתי בבית-החולים. שאלתי את ה-

המטרות חגו לאיטן, התיוז זרמי מים על פני הגינה, המקיפה חיללה יפה, בשיכון חותיקי רמת-גן, חלונות-החילה היו מוארים. בחדר-האורחים ישב סימן טוב גנה בחברה אורח, חיכה לבוא אשתו, כדי לצאת העירה, לחזות בחגיגות-העצמאות. המדפים היו גרוי שים ספרים, בעיקר ספריהיסטוריה. כפינה, במסגרת שחורה, היתה תלויה מגילת-הגבורה של סימך טוב.

"אומרים שיש לי מזל. זה נכון. ניצלתי פעמיים ממותה בטוח. פעם בקרב על עיראק סחידאן ופעם בעצרת מעגן. כנראה שיש לי שם כזה: סימך טוב. מזלי הגדול ביותר הינו אשתי, לוטי, אבל על דבר כזה לא מדברים."

"אומרים גם שאני גיבור-ישראל, אחד מ12 הגיבורים, אשר ארבעה מהם קיבלו את אות-ההצטיינות לאחר מותם. קיבלתי מגילת-גבורה ואות-גבורה. זהו זה, אורי-הארגמן, המעוטסר בסמל-המדינה. אצננס אין איש יודע את ערכו ותוקסו של אות זה ואת הזכויות שהוא נותן לנו. אבל זוהי בעייה לחוד — בעייה אשר אפשר לדבר עליה בלי סוף. נעשה זאת בהודמנות אחרת. היום ערב חג-העצמאות. הבה ונשכח כמה דברים וניזכר בכמה דברים אחרים.

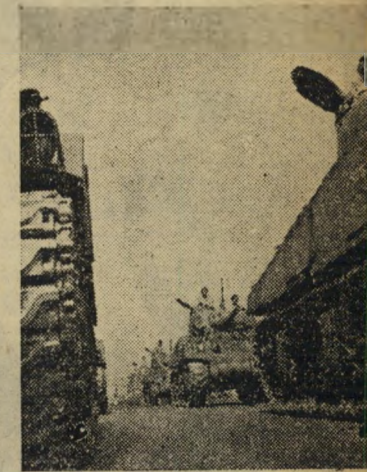
סימך טוב נזכר ברצון בימים שעברו, כחיו בירושלים העתיקה, בה נולד וגדל, בדליקה הגדולה שפרצה בחנות-האריגים של אביו, לאחר שזו הוצתה על-ידי הערבים. הוא ניזכר גם בתקופת שירותו בכריגדה ובצי הבריטי.

אולם יותר מכל אוהב סימך טוב להיזכר בימי מלחמת-העצמאות: "נשלחתי לבית-הסוהר של תל-ליטחינסקי בתור שין-גימל. לא יכולתי לסבול תפקיד זה. משך שלושה חודשים ביקשתי שיצרפו אותי כנהג לאיזור שהי יחידה קרבית. לבסוף מצאתי פרוטקציה:

אותות-הקוממיות מניעים בהחלט לי- משקי הספר. זה רק פיצוי קטן מאד על כל מה שהם סבלו בתקופת-הקרבנות הקשים בזמן מלחמת-השחרור.

המסדר עורר בי התפעלות עצומה. יותר מכל התפעלתי מתנועת- תיהם המדוייקות של אנשי חיל-הים.

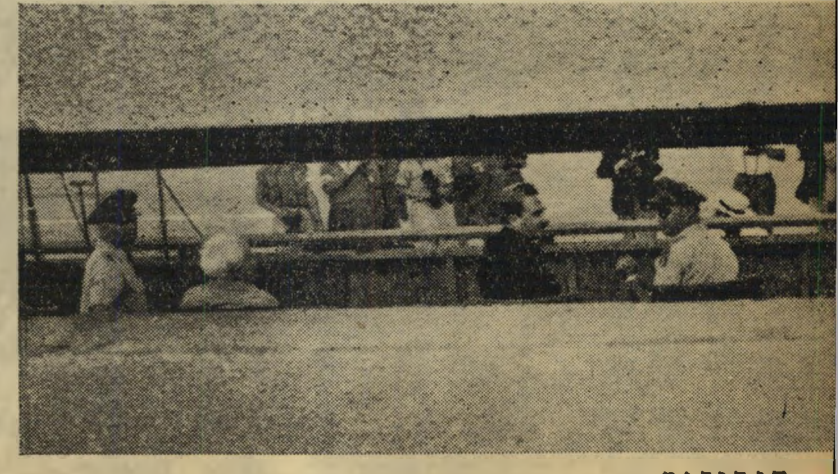

זקנים היו גם לנו בזמן הקרבנות בנגב. אבל אז חטרו לנו הרבה זברים שהיוס ישנם. אז לא היו לנו לא כלים כמו ה"עוזי" ולא צנחנים. לשיכון.

איזה משקלו הסאנקים האלה קילקלו את כל הכביש בדרך האלה למען המולדת.

הדיפלומטים ישבו מאחורי, כאשר גינה בן-גוריון את אידן, הסתובבתי והסתכלתי בהם. רציתי לדאות את הרושם שהדברים הנאמרים עושים עליהם. השגריר הבריטי גזן אל השגריר הרוסי, שישב בקרבתו, ושאל אותו בתמהון: "מה? מה הוא אומר?"

הגדולים היו כבר על הבמה כאשר ניגשתי לשבת על מקומי. חשבתי בלבי: כך הייתי רואה אותם דרך האשנב, אילו באתי לכאן בזחל שלי. על הבמה יושבים: המסכיל רב-אלוף משה דיין, ראש-הממשלה משה שרת, מר-הכנסת דוד בן-גוריון

ורואה את הנשק החדיש האם

את הגברת עוצמתה של ישראל